

Sygnatura akt IV Ka 863/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Mariusz Górski
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 23 grudnia 2014 roku

sprawy **A. G.**

syna M. i S. z domu H.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

i **A. G. (1)**

córki J. i R. z domu M.

urodzonej (...) w K.

oskarżonej z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 16 lipca 2014 roku, sygnatura akt II K 769/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza po 320 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 863/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2014 roku (sygn. akt II K 769/13) sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy **A. G.** oskarżonego o to, że:

I. w dniach 26 października 2010 roku oraz 10 listopada 2010 roku w N.-S. i we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania komunikacyjnego w wysokości nie mniejszej niż 31.850,00 złotych z polisy AC pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w ten sposób, że złożył za pośrednictwem (...) S.A. nieprawdziwe oświadczenie, co do okoliczności zaistnienia kolizji pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 25 października 2010 roku, czym wprowadził (...) S.A. Oddział we W. w błąd co do faktycznych okoliczności zdarzenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego.

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1

i **A. G. (1)** oskarżonej o to, że:

II. w dniach 10 listopada 2010 roku oraz 23 listopada 2010 roku w N.-S. i we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowała doprowadzić (...) S.A Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania komunikacyjnego w wysokości nie mniejszej niż 31.850,00 złotych z polisy AC pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w ten sposób, że złożyła w placówce (...) S.A. w N.-S. nieprawdziwe oświadczenie, co do okoliczności zaistnienia kolizji pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 25 października 2010 roku, czym wprowadziła (...) S.A Oddział we W. w błąd co do faktycznych okoliczności zdarzenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła wobec postawy pokrzywdzonego,-

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art 286 § 1 kk

A. G. uznał za winnego tego, że w dniach 26 października 2010 roku oraz 10 listopada 2010 roku w N.-S. i we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania komunikacyjnego w wysokości nie mniejszej niż 31.850,00 złotych z polisy AC pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w ten sposób, że złożył za pośrednictwem (...) S.A. oraz do protokołu wywiadu przeprowadzonego przez przedstawiciela (...) S.A. nieprawdziwe oświadczenie, co do okoliczności zaistnienia kolizji pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 25 października 2010 roku, czym wprowadził (...) S.A. Oddział we W. w błąd co do faktycznych okoliczności zdarzenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

A. G. (1) uznał za winną tego, że w dniu 10 listopada 2010 roku w N.-S., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. G. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowała doprowadzić (...) S.A Oddział we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania komunikacyjnego w wysokości nie mniejszej niż 31.850,00 złotych z polisy AC pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w ten sposób, że złożyła w placówce (...) S.A. w N.-S. do protokołu wywiadu przeprowadzonego przez przedstawiciela (...) S.A. nieprawdziwe oświadczenie, co do okoliczności zaistnienia kolizji pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 25 października 2010 roku, czym wprowadziła (...) S.A Oddział we W. w błąd co do faktycznych okoliczności zdarzenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła wobec postawy pokrzywdzonego, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec A. G. w punkcie I i A. G. (1) w punkcie II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonych na podstawie art. 425 § 1 kpk w całości, zarzucając na podstawie art. 427 § 2 kpk:

I. obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

1. art. 6 kpk w zw. z art. 175 § 1 kpk oraz art. 389 kpk poprzez prowadzenie czynności procesowych z udziałem oskarżonej A. G. (1) w tym ponownego jej przesłuchiwania oraz odczytywania na rozprawie całości zaprotokołowanych jej wyjaśnień, gdy na etapie postępowania przygotowawczego korzystając z prawa do obrony odmówiła ona składania wyjaśnień w sprawie, czego żaden z organów prowadzących postępowanie nie konwalidował, co skutkowało w efekcie czynieniem ustaleń faktycznych w oparciu o dowód objęty bezwzględny zakazem;

2. art. 6 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk poprzez oparcie się przy ustalaniu stanu faktycznego na wnioskach końcowych opinii biegłego sądowego, gdy biegły dokonując rekonstrukcji kolizji z dnia 25 października 2010 roku oparł się na wyjaśnieniach A. G. (1), gdy były one objęte bezwzględny zakazem dowodowym;

3. art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez bezkrytyczne przyjęcie za własne wniosków końcowych opinii biegłego sądowego, gdy pozostawały one w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, tj.:

a) biegły przyjął, że po kolizji uszkodzony pojazd powinien znajdować się w pozycji zbliżonej do kąta prostego, gdzie samochód opierając się maską o drzewo miałby tylnią częścią zajmować pas drogi, gdy jest to wersja sprzeczna z warunkami drogi w miejscu zdarzenia, zeznaniami A. G., czy świadka W. L., którzy podali, że laweta przejechała koło uszkodzonego samochodu i nawróciła dopiero za nim, gdzie droga była szersza;

b) biegły nie dokonując oględzin pojazdu ustalił zakres uszkodzeń w oparciu o fragmentaryczną dokumentację zdjęciową samochodu, gdy już tylko z tego względu nie można było prawidłowo określić ich pełnego rozmiaru, w tym głębokości zmiążdżenia elementów pojazdu, co czyni opinie jedynie hipotetyczną;

c) Biegły w oparciu o zdjęcia przyjął, że wybrane fragmenty samochodu nie miały kontaktu z drzewem, gdyż ich rdzawe zabarwienia są efektem korozji, gdy świadek R. S. – rzeczoznawca Towarzystwa, wykluczył na rozprawie kategorycznie taką hipotezę oraz podtrzymał treść złożonej przez siebie w trakcie likwidacji szkody ocenę zdarzenia.

4. art. 4 kpk, art. 410 kpk oraz art. 177 kpk poprzez niewyjaśnienie w jaki sposób A. G. (1) znajdując się w samochodzie z licznymi uszkodzeniami, bez przedniego koła miałyby samodzielnie zmienić jego położenie na uczęszczanej drodze publicznej, pozorując tym samym kolizję, gdy brak jest jakichkolwiek dowodów obecności w trakcie zdarzenia osób trzecich, sam, samochód posiadał dodatkowo automatyczną blokadę silnika uniemożliwiającą jego uruchomienie po kolizji. Ponadto Sąd bezzasadnie zdezawuował wersję zdarzenia przedstawianą przez oskarżonych, gdy miała ona potwierdzenie w szeregu dowodów, w tym zeznaniach świadków powołanych przez oskarżyciela publicznego.

5. art 4 kpk w zw. z art. 193 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków oraz medycyny sądowej, celem ustalenia, czy doznane i udokumentowane przez A. G. (1) urazy ciała, w tym kręgow szyjnych mogły powstać w podawanych przez nią okolicznościach w trakcie kolizji drogowej.

II. powyższe w efekcie skutkowało obrazą prawa materialnego, a to art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 kk poprzez ich zastosowanie, gdy sprawstwo i wina oskarżonych budzą uzasadnione wątpliwości. Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od dokonania przypisanych im czynów wraz z zasądzeniem na ich rzecz solidarnie zwrotu poniesionych kosztów obrony przed Sądem wszystkich instancji, w tym przed sądem odwoławczym według norm przewidzianych, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowody, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku obszerny wywód, w którym Sąd I instancji poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (str. 2 – 7 uzasadnienia, k. 840 v. – 843 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Sąd rejonowy rozpoznając ponownie sprawę po uchyleniu poprzedniego wyroku (sygn. akt II K 153/12 uwzględnił stanowisko i zrealizował wytyczne sądu odwoławczego zawarte w uzasadnieniu wyroku w sprawie IV Ka 590/13 Sądu Okręgowego w Świdnicy.

Brak jest w ocenie sądu odwoławczego podstaw do stwierdzenia obrazy przez Sąd I instancji przepisów art. 6 kpk w zw. z art. 175 § 1 kpk oraz art. 389 kpk w szczególności uznania, że sąd ten dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o dowód objęty bezwzględny zakazem, jak również obrazy przepisu art. 6 kpk w zw. z art. 193 kk (oparcie ustaleń faktycznych na wnioskach końcowych opinii biegłego opartej na wyjaśnieniach oskarżonej objętych bezwzględny zakazem dowodowym) stanowiącej podstawę poprzedniego zarzutu.

Z protokołu przesłuchania A. G. (1) w dniu 22 listopada 2011 roku wynika, że podejrzana nie będzie składała wyjaśnień, jednocześnie zaś podtrzymuje swoje uprzednie zeznania w charakterze świadka ani że nie będzie udzielała odpowiedzi z zadawane pytanie (k. 445 akt sądowych), jednakże w dalszym ciągu przesłuchania zamiast konsekwentnie odmawiać odpowiedzi na stawiane pytania udzielała na nie odpowiedzi.

Z treści protokołu nie wynika, by przesłuchiwana działała pod jakimkolwiek przymusem, wypowiedzi są obszernie, szczegółowe, protokół został na każdej stronie podpisany przez przesłuchiwaną bez jakichkolwiek zastrzeżeń. Nie sposób wyprowadzić z treści omawianego protokołu przesłuchania wniosku o niezrozumieniu przez A. G. (1) znaczenia pouczenia o odmowie składania wyjaśnień, a tym samym stwierdzenia, że wymieniona „...nie działała w warunkach swobody wypowiedzi...”. Wypowiedzi oskarżonej przed Sądem I instancji o rzekomym „zastraszaniu” przez policjanta i prokuratora (k.791 v. akt sądowych) nie zasługują w ocenie sądu odwoławczego na wiarę wobec faktu podniesienia ich dopiero przy powtórny rozpoznaniu sprawy, po upływie ponad dwóch lat od przesłuchania do wspomnianego protokołu i naiwności tłumaczenia oskarżonej w tym zakresie:”... mnie się wtedy przed sądem nie pytali i nie było powodu, aby przed sądem powiedzieć, że mnie zastraszali. Dzisiaj taka potrzeba się pojawiła i powiedziałam, że mnie zastraszali...” (k. 791 v akt sądowych). Odnosząc się do przesłuchania oskarżonej przed sądem przy ponownym rozpoznaniu sprawy stwierdzić należy, że wówczas sąd odczytał wyjaśnienia oskarżonej z kart 445 – 448 akt sądowych i oskarżona je podtrzymała bez jakichkolwiek komentarzy w szczególności o rzekomym „zastraszaniu” (k.628 akt sądowych), co podniosła dopiero blisko dwa lata później podczas cytowanego wyżej przesłuchania w przedmiotowej sprawie.

Sąd odwoławczy nie znajduje również podstaw do kwestionowania wniosków opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych W. K. w szczególności do uznania jej za niepełną lub niejasną w rozumieniu przepisu art. 201 kpk.

Podnoszone przez skarżącego zarzuty dotyczące tejże opinii sprowadzają się do polemiki z ustaleniami biegłego nie zawierając argumentów mogących podważyć trafność wniosków tejże opinii.

Sąd I instancji nie ustalił bynajmniej, że oskarżona „...znajdując się w samochodzie z licznymi uszkodzeniami, bez przedniego koła miałaby samodzielnie zmienić jego położenie na ruchliwej drodze publicznej, pozorując tym samym

kolizję...”, opisane zachowanie nie znalazło się w opisie przypisanego oskarżonej czynu. Nic nie stoi na przeszkodzie przyjęciu, że w pozorowaniu kolizji brały udział inne osoby, co nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Co do zarzutu rzekomej obrazy przepisu art. 4 kpk w zw. z art. 193 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność, czy doznane przez oskarżoną obrażenia ciała mogły powstać w podnoszonych przez nią okolicznościach w trakcie kolizji drogowej stwierdzić należy, że okoliczność ta również nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Kwalifikacja prawna przypisanych obojgu oskarżonym czynów nie budzi zastrzeżeń. W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonych oskarżonym kar za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk, wręcz przeciwnie w realiach tejże sprawy kary te jawią się jako relatywnie łagodne.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kpk i art. 18 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

ap